

Първа глава

„Баба беше прегазена от елен...“

Веселата коледна песничка гръмна от износените тонколони на грохналия стар седан на Анджела Старк. Тя смени канала възможно най-бързо. Смяташе за досадно, че любимата ѝ радиостанция пускаше само коледни песни веднага след Деня на благодарността. Вече беше търпяла цяла седмица, а бе едва първи декември.

Анджела се чувстваше като чичо Скрудж¹, докато шофираше в сутрешния час пик в Сан Франциско. Мразеше това време на годината. Достатъчно ѝ беше, че рожденият ѝ ден се падаше на самата Коледа. Докато растеше като сираче и сменяше едно приемно семейство с друго, рожденият ѝ ден обикновено минаваше незабелязано в суматохата. По празниците не се случваше нищо хубаво.

Още от най-ранните ѝ спомени тези дни от годината не бяха щастливи – те започваха с майка ѝ, която бе взела свръхдоза наркотици на Бъдни вечер, когато Анджела беше едва на пет. Бяха останали само двете, а Криси никога не бе имала майчински инстинкти. Когато беше трезва, тя бе много мила, почти като дете, но това не се случваше често. Криси беше наркоманка, пристрастена към хероина, и дори като дете Анджела знаеше, че това не е хубаво. Тя все още си спомняше деня, в който намери майка си, образът ѝ се беше запечатал ярко в паметта ѝ – Криси сякаш спеше на дивана с изядена

¹ Героят на Чарлз Дикенс от „Коледна песен“, който в началото на новелата мрази Коледа. – Б.р.

наполовина захарна пръчка в ръка. Анджела се беше опитала всячески да я събуди, но майка ѝ си бе отишла. И тъй като нямаше други известни роднини, малката Анджела отиде в приемно семейство. Веднага, щом навърши осемнайсет години, тя се премести в апартамент с няколко приятели. По това време вече работеше в местен ресторант. Нямаше пари за колеж, но бе достатъчно добра ученичка, за да получи малка стипендия, която ѝ помогна да плати част от курсовете си в местния общински колеж. В крайна сметка се наложи да мине към обучение на половин ден и да започне работа на пълен работен ден във фирма за почистване.

Сега, на двайсет и девет години, ѝ оставаха само два курса за бакалавърска степен по бизнес. След дипломирането планираше да си намери работа в областта на маркетинга в една от многобройните софтуерни компании в Силициевата долина. През годините се беше опитвала няколко пъти да започне работа на стартова позиция, но всички компании искаха диплома от колеж.

Затова засега чистенето на чужди къщи ѝ помагаше да плаща сметките, или поне така беше, докато съквартирантката ѝ не я напусна. Заради внезапното изчезване на Сузи Анджела беше забавила плащането на половината от наема с почти три месеца. Но скоро щеше да се нанесе ново момиче, което щеше да покрие изоставането с депозита си за първия и последния месец. Анджела знаеше, че трябва да задели парите от депозита в отделна сметка, но реши, че може да го направи след няколко месеца, и всичко щеше да бъде наред. От хората, които отговориха на обявата ѝ, Ким изглеждаше най-стабилна и можеше да се нанесе най-бързо. Домоуправителят Робърт Смит звънеше всеки ден, за да иска пари, с каквито Анджела не разполагаше, но се

надяваше, че скоро ще ги има.

И в интерес на истината тя нямаше нищо против чистенето. Беше добра в работата и намираше за успокояващо и удовлетворяващо да оставя поверения ѝ дом безупречно чист. Предстоеше ѝ натоварен ден с няколко големи къщи, които редовно почистваше. Първа в списъка ѝ беше на една от най-нелюбимите ѝ клиентки.

Къщата беше прекрасна, но собственичката бе досадна, а дъщеря ѝ, тийнейджърка, бе абсолютна мърла. Обикновено не бяха там, когато чистеше, но днес и майката, и дъщерята си бяха къщи. Когато пристигна, майката крещеше на дъщеря си да побърза.

– Имаме часове за маникюр и педикюр и ако не слезе веднага, ще закъснеем – обясни госпожа Дейвис. – Джулия, идвай веднага!

Две минути по-късно кисело кльоцаво шестнайсетгодишно момиче с дълги лилави кичури в тъмнокафявата си коса се спусна по стълбите с раница, праметната през едното рамо. То погледна Анджеला и няколко емоции проблеснаха по лицето му – изненада, последвана от нещо като вина, което бързо се превърна в раздражение, когато майка му отново каза да побърза.

– Ще взема моята кола – отвърна Джулия. – По-късно ще се видя със Стейси.

– И ми казваш чак сега! Можеше вече да съм тръгнала – въздъхна госпожа Дейвис и отново се обърна към Анджеला. – Не забравяй да изчистиш ваната в банята за гости. Идват ни приятели.

– Добре.

На Анджеला ѝ се прииска да добави, че винаги я чисти, но си замълча. Искаше само да си тръгнат, за да може да си пусне музика и да се съсредоточи върху чистенето.

Когато приключи с последната си къща малко след четири часа, Анджеला влезе в централата на фирмата за

чистене, за да остави ключовете си. Вземаше ключовете за всеки дом сутринта и ги връщаше в края на деня. Работеше за „Хепи клийънс“ повече от четири години и беше един от най-дългогодишните им служители.

Собственичката на фирмата Нора Фийни беше мършава жена, която пушеше като комин и бе кълбо от нерви. Сякаш всичко я дразнеше, но Анджела беше свикнала и само се усмихваше, когато влизаше в офиса. Днес обаче никой не отвърна на усмивката ѝ. Вместо това Нора, съпругът ѝ Том и рецепционистката Мери се почувстваха неловко, когато я видяха. Нямахше съмнение, че нещо не беше наред.

Обзета от лошо предчувствие, Анджела отиде до стената, където бяха закачени ключовете, и върна своите три на местата им. Когато се обърна, Мери се взираше в компютъра си, а Том беше излязъл от стаята. Нора не беше помръднала и стоеше, скръстила костеливите си ръце на гърдите.

– Анджела, може ли да влезеш в кабинета ми за малко, моля?

– Разбира се.

Анджела последва началничката си в кабинета ѝ и застана в очакване Нора да заговори.

– Малко е неловко – поде Нора. – Никога не съм изпадала в такова положение преди и ми е неприятно, тъй като ти беше добра и съвестна чистачка в нашата фирма. Но се опасявам, че нямаме друг избор.

Анджела не знаеше за какво говори Нора, но я побиха студени тръпки. Не каза нищо и изчака шефката ѝ да обясни.

– Мисис Дейвис ми се обади, нали ти чисти жилището ѝ тази сутрин?

– Да – кимна Анджела. – То беше първо в списъка ми. Видях се с нея и с дъщеря ѝ за кратко, преди да излязат.

– Да. Мисис Дейвис се обади този следобед и никак не беше доволна от нас. Или по-точно от теб.

Анджела присви очи, подразнена от досадната жена. Какъв беше проблемът този път? Беше лъснала ваната за гости до блясък.

– От какво беше недоволна?

– Каза, че диамантената ѝ гривна е изчезнала. Била е на нощното ѝ шкафче, когато е излязла от къщи, а след като се прибрала, я нямало. Ти си била единственият друг човек в къщата. Имат алармена система и камери, записващи всеки, който идва и си отива, била си само ти.

Анджела ахна от изненада.

– Обвинява ме, че съм взела гривната ѝ? Не съм я докоснала, дори не я видях на нощното ѝ шкафче!

Тя се замисли за миг и не след дълго се досети къде бе отишла гривната. Спомни си виновното изражение на Джулия Дейвис, докато слизаше по стълбите – или мисис Дейвис е забравила къде е оставила гривната си, или дъщеря ѝ я е задигнала, преди да излезе.

– Тя, разбира се, няма доказателства, но настоява да те уволним. Каза, че ако не го направим, ще спре да ни използва и ще каже на всички, на които ни е препоръчала, също да се откажат от услугите ни. – Нора изглеждаше тъжна, докато говореше, и Анджела почти я съжали. Почти. – Тя е бясна, а ние не можем да си позволим да изгубим толкова голяма част от бизнеса си. Много съжалявам, Анджела. Ако нещо се промени и можем да те наемем отново, ще ти се обадя. Наистина се надявам да стане така.

– Разбирам – кимна момичето. – Когато я уведомиш, че си ме освободила, кажи ѝ също да попита дъщеря си Джулия дали е виждала гривната.

– Ще го направя. И още веднъж, Анджела, много съжалявам.